ALİ BİN MUHAMMED BİN BEŞŞÂR

Büyük Hanbelî âlimlerinden. Künyesi Ebü'l-Hasen'dir. 313 (m. 925) senesinde vefât etti. Kabri, Necma'ya yakın bir yer olan Akabe'dedir. Kabrini insanlar istifâde etmek için ziyâret etmektedirler. Ebû Bekr el-Mervezî, Ahmed bin Hanbel hazretlerinin oğlu Sâlih, Abdullah ve daha başka büyük âlimlerden rivâyette bulunmuştur. Kendisinden de, Ali bin Muhammed bin Ca'fer el-Beclî, Ebû en-Nicâd ve başka âlimler rivâyette bulunmuştur.

Ali bin Beşşâr'ın menkıbe ve sözleri:

Ali bin Muhammed bin Beşşâr, kendisinden bahsederken, ben şöyleyim veya böyleyim demezdi. Ben bir adamı tanıyorum. Onun şöyle şöyle durumu var, derdi. Birgün, ben bir adamı tanıyorum, otuz sene, özür dilemeyi gerektirecek bir söz konuşmamıştır, dedi. Halbuki burada kendisini kastediyordu. Ali bin Beşşâr, Ahmed bin Hanbel hazretlerinin oğlu Abdullah'dan şöyle bir şey nakletti. Abdullah bin Ahmed bin Hanbel dedi ki: Babamın mescidinin yanında otururken, yanımıza bir cenâze uğradı. Babam: "Bu cenâzenin sahibinin san'atı ne idi?" diye sordu. "Yol kenarında satış yapardı" diye cevap verdiler. "Kendisine âit bir yerde mi, yoksa başkasının arazisi üzerinde mi, satış yapardı?" diye sordu.

"Başkasının arazisi üzerinde satış yapardı" dediler. Bunun üzerine babam (Ahmed bin Hanbel (radıyallahü anh) "Çok zor, çok zor" buyurdu. "Eğer, üzerinde satış yaptığı yer, bir yetimin veya başka birisinin arazisi ise, günleri boşuna geçmiş olacak. O yaptığı işten hiç bir sevâb kazanamıyacaktır. Çünkü o, ticâretini başkasının arazisi üzerinde yapmıştır." Sonra, babam "Kalk, bu cenâzenin namazını kılalım. Belki Allahü teâlâ, onun günahlarını af ve mağfiret buyurur" dedi. Dört tekbirle cenâze namazı kılındı. Sonra cenâzeyi yüklendik, kabre götürüp de defnettik ve oradan ayrıldık. Akşam oldu. Yalnız babam o gece defn ettiğimiz cenâzenin durumundan dolayı hüzünlü idi. Çünkü, cenâze sahibinin durumuna üzülmüştü. Biz otururken, bu sırada komşu evin sahiplerinden birisi geldi. Babam; Ey Ebû Abdullah! Sana bir şey anlatacağım, dedi. Babam, anlat, sen sâlih bir kimsesin, dedi. Komşumuz şöyle anlattı: "Dün gece uyumuştum. Rü'yâmda, defn ettiğiniz o kimseyi, Cennette, giderken gördüm. Üzerinde de iki yeşil elbise vardı. Ona, Allahü teâlâ sana ne muâmele eyledi, diye sordum. Rûhumu teslim edeceğim sırada durumum iyi değil idi. Fakat Ahmed bin Hanbel, namazımı kıldı. Onun hürmetine Allahü teâlâ, günahlarımı bağışladı. Şimdi çok iyiyim" dedi.

Ali bin Muhammed el-Beşşâr dedi ki: "Şu dört haslet kişinin kemâline alâmettir: Kalbi dünyâ sevgisinden kurtarıp, Allahü teâlânın beğendiği şeyleri yapmak. Sonunda, hesaba çekilmeyi gerektirecek şeyleri terketmek, hâli hafif ve yumuşak olmak. Dünyalık biriktirmeyi azaltmak."

Birgün Ali bin Beşşâr bir meclisde oturuyordu. Orada bulunanlardan ba'zısı ona, nereden yiyip içiyorsun, diye sordu. Bu sırada başkaları söze karışıp, o istediği yerden bulur. Herkes ona verir, dediler. Bunun üzerine Beşşâr hazretleri şöyle dedi: "Ey cemâat! Şu kırk seneden beri, acaba benim yiyip içtiğim yeri gören var mı? Yine bu kadar zamandır, bir kimseye bir ihtiyâcım olmuş mudur? Bir kimseden bir şey istemeye gittiğimi bilen var mıdır? Eğer gören bilen varsa söylesin."

O, meclisinde konuşmak istediği zaman "Sen, ne istediğimizi biliyorsun" meâlindeki âyet-i kerîme ile başlardı. O sırada birisi kalkıp, ona: Allahü teâlâ senden râzı olsun. Devamlı bu âyet-i kerîmeyi okuyarak sözüne başlıyorsun. Senin bundan maksadın nedir? diye sordu. Ali bin Beşşâr, ona "Sen bunu niçin soruyorsun? Bu zamana kadar, kimse bana bunu sormadı. Fakat yine sana, bundaki maksadımı söyliyeyim: Dünyâda da âhırette de, Allahü teâlânın rızâsından başka hiçbir maksadım ve muradım yoktur. Bunu Allahü teâlâ da biliyor. Onun için, devamlı meclislerimde, bu âyet-i kerîmeyi okuyarak başlıyorum."

İbn-i Uleyk ez-Zeyyât anlattı: "Bir ara büyük bir maddî sıkıntıya düşmüştüm. Odamda gamlı ve düşünceli bir hâlde oturdum. Tam bu esnada büyük bir velî olan İbn-i Beşşâr "Ey Abdullah!" diye seslendi. Halbuki onun bulunduğu oda ile benimki arasından bir yol geçiyordu. Aramazdaki mesafe uzak idi. Ona, buyurun bir emriniz mi vardı? dedim. Bana, "Buraya gel" dedi. Yanına gittim. "Niçin dünyâ için bu kadar çok üzülüyorsun. Maddî bir sıkıntın var, yanında da hiç bir şeyin yok herhalde" dedi. Ben de "Evet yok" dedim. "Hiç bir şeyim yok diye, bu kadar da üzülmeye ne gerek var. Rızkın seni buluncaya kadar falanca nehrin kıyısında yürü. Rızkınla karşılaşınca onu al ve Allahü teâlâyı zikret, onu an ve hatırla." O anda, İbn-i Beşşâr'ın (radıyallahü anh) sözü üzerinde düşünmeye başladım. Fakat ona karşı çıkmam da mümkün değildi. Sonra yanından ayrıldım. Bana tarif ettiği nehre kadar, Allahü teâlâyı zikrederek gittim. Köprünün üst tarafına varınca, bir de ne göreyim! Bir zât bana: "Ey Abdullah!" diye sesleniyor. Ben de, "Buyurun, bir emriniz mi vardı?" dedim. Yanına gittiğimde, bana kırk dirhem verdi ve "Benim için bir kitap yaz" dedi: Bir müddet sonra birbirimizden ayrıldık. Nihâyet evime gelince, İbn-i Beşşâr bana: "Ey Abdullah!" diye seslendi. Ben de "Buyurun efendim" dedim. "Karşılaştığın zât sana kırk dirhem verip, kendisi için bir kitap yazmanı söyledi mi?" dedi. "Evet" cevâbını verdim. Bunun üzerine bana: "Eğer sen sabredip acele etmeseydin, rızkın kapına gelecekti. Acele ettin, rızkını almak için tâ oralara kadar gittin" buyurdu.

Ahmed el-Bermekî anlattı: “Bir Çarşamba günü, Ali el-Beşşâr’ın sohbetinde bulunuyordum. Odanın en uzak bir yerine oturdum. Sükûnet içerisinde, orada bulunanlarla birlikte sohbeti dinledik. Sohbetin sonunda, Lâ ilahe illallah, dedi ve “Zu’n-Nûn’i” (Balık sâhibini=Yûnus’u) de hatırla. Hani O, (dînini kabûl etmiyen kavmine) öfkelenerek gitmişti de, kendisini hiçbir zaman sıkıştırmayacağımızı, sanmıştı. Derken (Yutulduğu balığın karnındaki) karanlıklar içinde: “Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Seni bütün noksanlıklardan tenzih ederim. Gerçekten ben, haksızlık edenlerden oldum” diye duâ etmişti” meâlindeki Enbiyâ sûresinin seksenyedinci âyet-i kerîmesini okuyup: “Yâ Rabbî! Sen, kendisini balığın karnında hapsettiğin zaman, sâlih bir kulun olan “Zu’n-Nûn” (Yunus) (aleyhisselâm) karanlıkta sana “Lâ ilahe illâ ente sübhâneke innî küntü minezzâlimîn (Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Seni bütün noksanlıklardan tanzîh ederim. Gerçekten ben, haksızlık edenlerden oldum) diye nasıl duâ edip yalvarmışsa, ben de sana öyle yalvarıyorum. Yâ Rabbî! Senin yüce kelâmın haktır. Sen sâlih bir kulun olan Yûnus’un bu duâsına karşılık “Biz de onun duâsını kabûl ettik. Kendisini kederden kurtardık. İşte biz mü’minleri böyle kurtarırız” (Enbiyâ: 88) buyurdun. Allahım! Onun duâsını nasıl kabûl edip, içerisinde bulunduğu sıkıntılı durumdan, rahmetinle onu nasıl kurtarmışsan, bizim de duâlarımızı kabûl buyurup, sıkıntılı ve elem verici durumlardan bizi muhafaza eyle. Yâ Rabbî! Sen Erhamürrâhiminsin. (Merhamet edenlerin en merhametlisisin.) Sonra, on kere yâ Rabbî! dedi. Fakat o, her yâ Rabbî dediği zaman, ben de içimden, “Yâ Rabbî! Bana genişlik, rahatlık ihsân et” diyordum. Bir de baktım ki, Ali bin Beşşâr, semâya doğru yönelmiş, sanki kendisine bir şeyler söyleniyor da, onları dinler bir durumu vardı. Sonra, bana doğru döndü. “Yazık sana, utanmıyor musun? Allahü teâlâdan Cennetini iste. Yine O sana, insanlara muhtaç olmıyacak kadar rızık ihsân eder. Halbuki sen devamlı, dünyâyı, rahatı ve genişliği istiyorsun.” Allahü teâlânın izni ve bildirmesiyle, içimden geçeni öğrenmişti. Ondan sonra bana emrettiği gibi Allahü teâlâdan Cennetini istedim.”

Yine bir Salı günü ikindiden sonra, huzûrunda bulunuyordum. Elimde, büyük âlim Sâlih’in bildirdiği mes’eleleri ihtivâ eden bir kitap vardı. Bu kitabı onun yanında okuyordum. O sırada Ali bin Beşşâr’ın yüzü dikkatimi çekti. Ay gibi parlıyordu. Kendi kendime, her hâlde yarınki sohbete hazırlık için tıraş olmuş, umûmî bir temizlik yapmış. Onun için yüzü böyle parlıyor, diye düşündüm. O sırada bana: Sen niçin öyle düşünüyorsun, senin dediğin gibi değil deyip, başını açtı. Bir de ne göreyim, tıraş olmamış. Bunun üzerine bana, zannınız güzel olsun. Kalbinize iyi sahip olunuz, dedi. Ben orada çok utandım. Allahü teâlâ, bu velî kuluna, benim’ içimden geçenleri bildirmişti. Böylece bizzat kendim, onun bir kerâmetine şahit oldum. Ali bin Beşşâr’dan duydum. O şöyle dedi: “Günahlardan sakınan kimseler, nefsleri üzerinden, terbiye kamçısını indirmezler. Allahü teâlânın râzı olduğu işler için nefslerini zorlarlar. Onlar eşya dolu yükleri, Allahü teâlânın rızâsı için indirip, infâk etmekten çekinmezler.”

Ali bin Beşşâr, buyurdular ki: “Yemek yiyeceğin ve uyuyacağın zaman, fazla yeme ve fazla uyuma.”

“Allahü teâlâya isyankâr olup, günahlara dalan kimsenin, Allahü teâlânın verdiği cezaları çok görmesi münâsip değildir.”

Ona, Allahü teâlânın rızâsına nasıl kavuşulur? diye sordular. “Gizli günah işlediğin gibi, gizli tâatte (Allahü teâlânın beğendiği şeyler) bulunursun. Nihâyet kalbin, ibâdet ve tâatlere doğru meyleder. Bu hâl, Allahü teâlânın rızâsını kazanmaya doğru gittiğinin alâmetidir” buyurdu.

Bir zât, Ali bin Beşşâr’ın yanına gitmişti. Üzerinde yünden bir cübbe vardı. Ali bin Beşşâr kendisine, “Kalbini mi güzelleştirdin, yoksa bedenini mi?” diye sordu. “En önemli olan, kalbin güzelleştirilmesi ve temizliğidir” diye buyurdu.

“Sırf makam sahibi olmak ve biliyor desinler için bir kaç mes’ele öğrenip, insanlara fetvâ vermeye kalkışmak, ne kadar ayıptır.”

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

1) Tabakât-ı Hanâbile cild-2, sh. 57

2) Târîh-i Bağdâd cild-12, sh. 73